

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 maja 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Zbigniew Ducki
Sędziowie:	SSA Robert Jurga (spr.) SSA Marek Boniecki
Protokolant:	st.sekr.sądowy Beata Lech

po rozpoznaniu w dniu 5 maja 2015 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa W. D.

przeciwko (...)Spółdzielni Pracy w P.

o ustalenie

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Nowym Sączu

z dnia 1 lutego 2013 r. sygn. akt I C 659/12

1. **oddala apelację;**

2. **nie obciąża powoda kosztami postępowania apelacyjnego i kasacyjnego.**

I ACa 268/15

UZASADNIENIE

W. D. wystąpił z powództwem skierowanym przeciwko (...) Spółdzielni Pracy w P. domagając się ustalenia, że uchwała Walnego Zgromadzenia pozwanej z dnia 21 kwietnia 2012 r., dotycząca odmowy przyjęcia powoda na członka spółdzielni, jest nieważna, zobowiązania pozwanej do złożenia oświadczenia o przyjęciu powoda na członka pozwanej spółdzielni oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wskazał, iż spełnia wszelkie przesłanki do tego, by został przyjęty w poczet członków spółdzielni określone w art. 200 § 5 prawa spółdzielczego oraz w §14 i 15 statutu - jest pracownikiem spółdzielni od dnia 5.03.2001r., zatrudnionym na podstawie umowy o pracę, złożył deklarację członkowską oraz wnioski o przyjęcie w poczet członków. Mimo to Walne Zgromadzenie w dniu 21 kwietnia 2012r. podjęło uchwałę, w której odmówiło powodowi przyjęcia w poczet członków spółdzielni. W ocenie powoda przedmiotowa przedmiotowa uchwała powinna

być uznana za nieważną na podstawie art.189 Kpc w zw. z art.42 § 2 ustawy prawo spółdzielcze, nadto z uwagi na spełnienie ustawowych przesłanek przysługuje mu roszczenie o przyjęcie w poczet członków spółdzielni.

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania. Przyznała, że powód spełnia wszystkie przesłanki do przyjęcia w poczet członków, lecz wskazała iż po stronie spółdzielni wystąpiła przesłanka negatywna w postaci braku możliwości dalszego zatrudnienia powoda.

Wyrokiem z dnia 1 lutego 2013 r. Sąd Okręgowy w Nowym Sączu Wydział I Cywilny w pkt I ustalił, że uchwała walnego zgromadzenia pozwanej z dnia 21 kwietnia 2012 r. o odmowie przyjęcia powoda na członka Spółdzielni jest nieważna, natomiast w pkt II powództwo o zobowiązanie pozwanej do złożenia oświadczenia o przyjęciu powoda w poczet członków oddalił. Nadto w pkt III zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 200 zł tytułem zwrotu części kosztów procesu i w pkt IV pozostałe koszty procesu między stronami wzajemnie zniósł.

Sąd Okręgowy ustalił, że powód od 2001 r. jest zatrudniony w (...) Spółdzielni Pracy w P. na stanowisku zastępcy kierownika do spraw marketingu i pracuje głównie w terenie - zajmuje się dystrybucją wody produkowanej przez pozwaną wśród hurtowni regionu (...) oraz negocjowaniem warunków umów sprzedaży. Do pracy powoda nie zgłaszano zastrzeżeń, jednak składane przez niego trzykrotnie wnioski o przyjęcie w poczet członków nie były uwzględniane. Ostatni wniosek powód skierował w lutym 2012 r., a w programie obrad Walnego Zgromadzenia wyznaczonego na dzień 21 kwietnia 2012 r. umieszczono punkt dotyczący głosowania nad wnioskami powoda oraz P. K. o przyjęcie w poczet członków. W wyniku głosowania kandydatura P. K. została przyjęta, zaś w stosunku do powoda podjęto uchwałę o odmowie przyjęcia go w poczet członków. W uzasadnieniu stwierdzono jedynie, że w głosowaniu członkowie Spółdzielni negatywnie odnieśli się do jego kandydatury. Dopiero po wniesieniu pozwu w niniejszej sprawie strona pozwana zaczęła podejmować działania mające wykazać, że nie miała ona możliwości dalszego zatrudnienia powoda. W dniu 25 stycznia 2013 r. Zarząd podjął uchwałę nr 1 w sprawie reorganizacji działu sprzedaży i marketingu, która w pierwszym etapie miała obejmować likwidację tego działu i utworzenie w jego miejsce jednoosobowego stanowiska koordynatora do spraw marketingu. Umowa o pracę z powodem miała zostać rozwiązana z propozycją zawarcia umowy cywilnoprawnej. W drugim etapie reorganizacji założono całkowitą likwidację stanowisk pracowników marketingu i powierzenie ich zadań podmiotowi zewnętrznemu. W dniu 28 stycznia 2013 r. rada nadzorcza pozytywnie zaopiniowała planowaną reorganizację, a w jej wyniku pracę w Spółdzielni miał utracić jedynie powód.

Przy powyższych ustaleniach Sąd Okręgowy uznał, iż powództwo uzasadnione jest w części, w której powód domagał się ustalenia nieważności uchwały z dnia 21 kwietnia 2012 r. odmawiającej przyjęcia go w poczet członków Spółdzielni. Powód spełnił bowiem wszystkie przesłanki pozytywne z art. 200 § 5 prawa spółdzielczego, a nie wystąpiła wymieniona w nim przesłanka negatywna. Jednocześnie powód dopełnił wszystkich formalności statutowych składając wymagany wniosek, deklarację oraz oświadczenie. Mimo to, wbrew obligowi wynikającemu z art. 200 § 5 prawa spółdzielczego, Walne Zgromadzenie w dniu 21 kwietnia 2012 r. podjęło uchwałę odmowną. Zdaniem Sądu Okręgowego uzasadnienie spornej uchwały nie spełniało wymagań przejrzystości i zupełności, ograniczało się bowiem do stwierdzenia, że wynik głosowania był negatywny. Tymczasem ustawa zwalnia spółdzielnię z obowiązku przyjęcia kandydata na członka tylko w jednym przypadku, gdy nie ma możliwości jego dalszego zatrudnienia. Okoliczność taka w uzasadnieniu uchwały nie została powołana i w ocenie Sądu Okręgowego strona pozwana nie zdołała jej wykazać. Ani przed podjęciem spornej uchwały, ani też po niej, aż do końca roku 2012, w spółdzielni nie były podejmowane żadne czynności wskazujące na spełnienie się przesłanki egzoneracyjnej w postaci braku możliwości dalszego zatrudnienia powoda. W. D. nie zostało wręczone ani wypowiedzenie zmieniające warunki pracy, ani też wypowiedzenie umowy o pracę. Nie został też poinformowany o planach reorganizacji czy restrukturyzacji działów, w tym likwidacji sekcji marketingu lub jego stanowiska pracy. Nadto Sąd Okręgowy uznał za niewiarygodne twierdzenia strony pozwanej, że nie przyjmuje nowych członków, gdyż w ciągu ostatnich kilku lat przyjęła w poczet członków 5 osób, przy czym wszystkie te osoby były w jakiś sposób powiązane z dotychczasowymi lub byłymi członkami Spółdzielni. W konsekwencji Sąd Okręgowy uznał, że uchwała odmawiająca przyjęcia powoda w poczet członków pozwanej jest sprzeczna z art. 200 § 5 prawa spółdzielczego i na podstawie art. 58 § 1 kc stwierdził jej nieważność. Odnośnie żądania zobowiązania strony pozwanej do złożenia oświadczenia o przyjęciu powoda w poczet jej członków Sąd Okręgowy uznał, że nie jest uprawniony do ingerowania

w decyzje walnego zgromadzenia, o przyjęciu nowego członka bowiem decydują – zgodnie z zasadą samorządności – wyłącznie organy Spółdzielni. W ocenie Sądu Okręgowego prawo spółdzielcze nie konstruuje dla kandydata roszczenia o przyjęcie w poczet członków.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez obie strony.

Strona pozwana zaskarżyła wyrok w pkt I, III i IV, domagając się jego zmiany poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenia na jej rzecz kosztów procesu, ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania. W apelacji zarzuciła naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na wynik sprawy, to jest art. 233 § 1 Kpc oraz naruszenie prawa materialnego, tj. art. 42 § 2 w zw. z art. 200 § 5 prawa spółdzielczego.

Powód zaskarżył wydany wyrok w części oddalającej powództwo oraz co do kosztów procesu (pkt II, III i IV wyroku), domagając się zmiany wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania za obie instancje, ewentualnie jego uchylenia w zaskarżonej części i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie prawa materialnego poprzez niewłaściwe zastosowanie art. 200 § 5 ustawy prawo spółdzielcze w zw. z art. 64 kc polegające na przyjęciu, iż powodowi nie przysługuje roszczenie o przyjęcie w poczet członków spółdzielni, co nastąpiło na podstawie błędnego stwierdzenia iż art. 200 § 5 ustawy prawo spółdzielcze nie przyznaje kandydatowi prawa podmiotowego przy jednoczesnym ustaleniu, iż powód spełnia przesłanki do przyjęcia w poczet spółdzielni, a na pozwanej ciąży obowiązek przyjęcia powoda w poczet członków; 2. naruszenie art. 100 Kpc w zw. z art. 98 § 1 Kpc poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda zwrotu części kosztów postępowania, przy jednoczesnym zniesieniu między stronami pozostałych kosztów postępowania, co nastąpiło w wyniku błędnego orzeczenia co do meritum sprawy, zaś w razie wydania prawidłowego orzeczenia koszty postępowania, w tym koszty zastępstwa procesowego powinny być w całości zasądzone od pozwanej na rzecz powoda.

Obie strony wniosły odpowiedzi na apelacje, w których popierając swe stanowiska wnosili o oddalenie apelacji strony przeciwnej.

Wyrokiem z dnia 19 czerwca 2013 r. Sąd Apelacyjny oddalił apelacje obu stron od tego wyroku i zniósł wzajemnie między stronami koszty postępowania apelacyjnego, aprobując ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego oraz ich ocenę prawną. W szczególności wskazał, iż zgodnie z utrwalonym poglądem prawo spółdzielcze nie przyznaje osobie, która wyrazi gotowość wstąpienia do spółdzielni roszczenia o przyjęcie jej w poczet członków. Zgodnie z zasadą samorządności tylko organy spółdzielni powinny oceniać, czy osoba zgłaszająca się odpowiada wymaganiam stawianym członkom spółdzielni, a wyjątki od tej zasady mogą wystąpić tylko wtedy, gdy roszczenie o przyjęcie do spółdzielni wynika ze szczególnej podstawy, której w niniejszej sprawie nie stwierdzono.

Od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego powód wniósł skargę kasacyjną, domagając się jego uchylenia i orzeczenia co do istoty sprawy przez zobowiązanie pozwanej do złożenia oświadczenia o przyjęciu powoda w poczet członków Spółdzielni, ewentualnie o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Wskazał na naruszenie art. 200 § 5 prawa spółdzielczego przez przyjęcie, że przepis ten nie przyznaje kandydatowi roszczenia o przyjęcie w poczet członków spółdzielni, i art. 64 kc w związku z art. 200 § 5 prawa spółdzielczego przez zaniechanie zobowiązania pozwanej do złożenia oświadczenia woli o przyjęciu powoda w poczet swoich członków.

W wyroku z dnia 9 grudnia 2014 r. Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok w części oddalającej apelację powoda oraz orzekającej o kosztach postępowania apelacyjnego i w tym zakresie przekazał sprawę Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego. W uzasadnieniu wskazał, iż podziela dotychczasowy kierunek orzecznictwa Sądu Najwyższego i zbieżne z nim stanowisko Sądu Apelacyjnego, zgodnie z którym przyjęcie w poczet członków spółdzielni – co do zasady – zależy od uznania organów samorządu spółdzielczego. Rozważając, czy art. 200 § 5 prawa spółdzielczego stanowi wyjątek od tej zasady wskazał, iż nie powinno budzić wątpliwości, że sformułowanie „spółdzielnia nie może odmówić przyjęcia w poczet członków” jest równoznaczne z przyznaniem kandydatowi spełniającemu wymagania określone w art.

200 § 5 prawa spółdzielczego roszczenia wobec spółdzielni o przyjęcie w poczet członków. Tak pojęte roszczenie w znaczeniu materialnoprawnym może być na zasadach ogólnych dochodzone w drodze powództwa o wydanie orzeczenia zastępującego uchwałę właściwego organu spółdzielni o przyjęciu uprawnionego w poczet członków (art. 64 kc). W konsekwencji podniesiony w skardze kasacyjnej zarzut naruszenia art. 200 § 5 prawa spółdzielczego uznaj za uzasadniony.

W piśmie z dnia 17 kwietnia 2015 r. strona pozwana wskazała, iż nastąpiła zmiana okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia, bowiem umowa o pracę z powodem została rozwiązana za wypowiedzeniem dokonany przez stronę pozwaną, a okres wypowiedzenia upłynął w dniu 30 czerwca 2013 r. Powództwo wytoczone przez W. D. o uznanie wypowiedzenia za bezskuteczne zostało zaś prawomocnie oddalone.

Powód w piśmie procesowym z dnia 4 maja 2015 r. podniósł, że okoliczność podniesiona przez stronę pozwaną, a dotycząca rozwiązania stosunku pracy z powodem, jest bez znaczenia dla sprawy. W ocenie powoda, twierdzenia pozwanej, jakoby rozwiązanie stosunku pracy z powodem wygasło jego roszczenie, będące przedmiotem niniejszego postępowania, jest ewidentną próbą wyciągania przez nią korzyści ze swego bezprawnego działania. Zachowanie takie nie może w żaden sposób korzystać z ochrony prawnej. Nikt bowiem nie może ze swego bezprawia wywodzić praw dla siebie (ex iniuria ius non oritur).

Sąd Apelacyjny w Krakowie zważył, co następuje:

Zarzuty apelacji powoda nie znajdują uzasadnionych podstaw. Rozpoznając niniejszą sprawę Sąd Apelacyjny przyjął za własne ustalenia dokonane przez Sąd Okręgowy, uznając je za prawidłowe i oparte za właściwej ocenie zgromadzonego materiału dowodowego, z wyjątkiem ustalenia dotyczącego pozostawania powoda w stosunku pracy z pozwaną (...) Spółdzielnią Pracy w P.. Jak bowiem wynika z zalegających w aktach sprawy dokumentów, stan faktyczny sprawy w tym zakresie uległ po wydaniu wyroku przez Sąd Okręgowy zmianie.

W oparciu o materiał dowodowy znajdujący się w aktach sprawy Sąd Apelacyjny dokonał więc własnych uzupełniających ustaleń faktycznych w poniższym zakresie:

Umowa o pracę W. D. z (...)Spółdzielnią Pracy w P. została rozwiązana za wypowiedzeniem dokonany przez stronę pozwaną. Okres wypowiedzenia upłynął z dniem 30 czerwca 2013 r. i od dnia 1 lipca 2013 r. powód nie pozostaje ze stroną pozwaną w stosunku pracy. W. D. wniósł do Sądu Rejonowego w Nowym Sączu pozew o uznanie bezskuteczności dokonanego wypowiedzenia umowy o pracę, jednak wyrokiem z dnia 4 czerwca 2013 r., który uprawomocnił się 3 lipca 2014 r., Sąd ten oddalił powództwo (sygn. akt IV P 87/13).

dowód: oświadczenie o wypowiedzeniu – k. 163, kopia wyroku – k. 208

W oparciu o prawidłowe ustalenia Sądu Okręgowego oraz o wskazane wyżej uzupełniające ustalenia poczynione przez Sąd Apelacyjny należało uznać, że brak jest podstaw do uwzględnienia apelacji.

Nie budzi wątpliwości, iż przepis art. 64 Kc nie stanowi samodzielnej podstawy do ustalenia obowiązku złożenia przez kogokolwiek oświadczenia woli, lecz jedynie podstawę prawną do przymusowej realizacji obowiązku, który wynika z innego źródła. Orzeczenie stwierdzające obowiązek złożenia oświadczenia woli ma charakter konstytutywny, a jego skutki prawne następują z chwilą uprawomocnienia się orzeczenia. Wydając takie orzeczenie, Sąd może opierać się tylko na materialnym prawie cywilnym wyznaczającym przesłanki istnienia takiego obowiązku.

Istota sporu w niniejszej sprawie sprowadzała się do kwestii czy art. 200 § 5 prawa spółdzielczego stanowi podstawę roszczenia o przyjęcie w poczet członków spółdzielni. Zgodnie z tym przepisem pracownicy spółdzielni zatrudnieni co najmniej dwanaście miesięcy na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony, ubiegający się o przyjęcie na członków spółdzielni, są zwolnieni od odbycia okresu kandydackiego. Spółdzielnia nie może odmówić przyjęcia takiego pracownika na członka, jeżeli spełnia on wymagania statutowe, a spółdzielnia ma możliwość dalszego jego zatrudnienia.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wydanym w niniejszej sprawie wyroku, z przepisu tego wynika uprawnienie kandydata spełniającego wskazane w nim warunki do domagania się przyjęcia w poczet członków spółdzielni. Uprawnienie to jest skorelowane z obowiązkiem spółdzielni przyjęcia takiego kandydata w poczet jej członków, co wynika

ze sformułowania „spółdzielnia nie może odmówić przyjęcia w poczet członków”. W konsekwencji kandydatowi spełniającemu wymagania określone w art. 200 § 5 prawa spółdzielczego przysługuje roszczenie wobec spółdzielni o przyjęcie w poczet członków. Jak słusznie wskazano w złożonej apelacji, art. 200 § 5 prawa spółdzielczego stanowi więc ustawowy wyjątek od zasady samorządności, zgodnie z którą tylko organy spółdzielni powinny oceniać, czy osoba zgłaszająca się odpowiada wymaganiom stawianym członkom spółdzielni.

Należy wskazać, iż okoliczności faktyczne dotyczące rozwiązania z powodem umowy o pracę, jako że zaistniały na długo po podjęciu uchwały z dnia 21 kwietnia 2012 r. nie mogły wpływać na ocenę ważności przedmiotowej uchwały. Badanie przesłanek ważności uchwały następuje bowiem w odniesieniu do okoliczności istniejących w dacie jej podjęcia. Warunkiem uwzględnienia żądania o nakazanie złożenia oświadczenia woli (wywierającego skutki tylko na przyszłość) jest zaś istnienie obowiązku złożenia takiego oświadczenia w dacie orzekania. W związku z powyższym okoliczności, które zostały uznane za irrelevantne z punktu widzenia przesłanek ustalenia nieważności uchwały z dnia 21 kwietnia 2012 r., miały jednocześnie istotne znaczenie dla ustalenia istnienia obowiązku przyjęcia powoda w poczet członków spółdzielni.

Analiza językowa art. 200 § 5 prawa spółdzielczego wskazuje, iż roszczenie o przyjęcie w poczet członków spółdzielni przysługuje tylko osobie kumulatywnie spełniającej wymienione w nim warunki. Osoba ta musi pozostawać ze spółdzielnią w stosunku pracy na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony i spełniać wymagania statutowe. Nadto nie może wystąpić przesłanka negatywna w postaci braku możliwości dalszego zatrudnienia tej osoby przez spółdzielnię. Wynikające z tego przepisu uprawnienie domagania się przyjęcia w poczet członków i odpowiadający mu obowiązek przyjęcia na członka spółdzielni dotyczy więc wyłącznie osoby posiadającej status pracownika spółdzielni, o ile nie zachodzi brak możliwości dalszego jej zatrudnienia. Ustanie stosunku pracy może wynikać z umowy w postaci porozumienia stron, ale także może nastąpić w wyniku jednostronnego oświadczenia woli złożonego przez pracownika lub pracodawcę. Wypowiedzenie umowy o pracę dla pracodawcy stanowi zwykły instrument polityki kadrowej, zaś dla pracownika środek realizacji zasady wolności zatrudnienia. W przypadku spółdzielni pracy występuje szczególna relacja pomiędzy członkostwem w spółdzielni a obowiązkiem i prawem do świadczenia pracy, podstawowym celem spółdzielni pracy jest bowiem zarobkowe zatrudnianie przez siebie swoich członków. Zgodnie z art. 182 § 1 prawa spółdzielczego spółdzielnia i członek spółdzielni mają obowiązek pozostawania ze sobą w stosunku pracy. Z obowiązku tego wynika zaś roszczenie członka spółdzielni o zawarcie spółdzielczej umowy o pracę. Dochodzenie tego roszczenia zostało jednak ograniczone w czasie, bowiem zawarcia umowy o pracę można żądać tylko przez czas trwania członkostwa. W art. 200 § 5 prawa spółdzielczego przewidziano zaś sytuację odwrotną, a mianowicie roszczenie pracownika o przyjęcie w poczet członków. Ścisłe, wyraźne powiązanie omawianego roszczenia z wymogiem istnienia stosunku pracy i możliwości dalszego zatrudnienia prowadzi do uznania, iż podobnie jak na gruncie art. 182 prawa spółdzielczego, dochodzenie tego roszczenia po ustaniu stosunku pracy nie jest możliwe. Należy bowiem przypomnieć, że zasadą jest samorządne decydowanie przez organy spółdzielni o przyjęciu w poczet jej członków konkretnej osoby, zaś art. 200 § 5 kreuje wyjątek od tej zasady, który nie powinien być interpretowany rozszerzająco. Warunkiem zasadności roszczenia o zobowiązanie spółdzielni do złożenia oświadczenia woli o przyjęciu w poczet jej członków jest zaś istnienie takiego obowiązku po stronie spółdzielni w dacie orzekania.

W niniejszej sprawie na skutek rozwiązania stosunku pracy za wypowiedzeniem przez stronę pozwaną, a w dalszej kolejności oddalenia powództwa W. D. o uznanie bezskuteczności tego wypowiedzenia, stosunek pracy pomiędzy stronami definitywnie ustał. Skoro obecnie powód nie jest pracownikiem strony pozwanej, przez co jednocześnie wystąpiła przesłanka negatywna w postaci braku możliwości jego dalszego zatrudnienia, to aktualnie nie istnieje wynikający z art. 200 § 5 obowiązek strony pozwanej przyjęcia go w poczet członków. Uwzględniając obecny stan faktyczny sprawy, podstawą nawiązania pomiędzy stronami postępowania stosunku członkostwa może być wyłącznie wynikająca z zasady samorządności uznaniowa decyzja spółdzielni. Brak jest bowiem podstaw do wydania konstytucyjnego orzeczenia nakazującego złożenie stronie pozwanej oświadczenia woli o przyjęciu powoda do spółdzielni, skoro spoczywający na stronie pozwanej obowiązek ustał wraz z rozwiązaniem stosunku pracy z powodem. Reasumując, sformułowany przez powoda zarzut obrazy prawa materialnego należało zgodnie ze stanowiskiem wyrażonym przez Sąd Najwyższy uznać za trafny, jednakże z uwagi na zmianę okoliczności faktycznych sprawy nie mogło to prowadzić do uwzględnienia apelacji.

W konsekwencji należało uznać za trafne także rozstrzygnięcie Sądu I instancji dotyczące kosztów procesu i oparcie go na wynikającej z art. 100 Kpc zasadzie kompensaty kosztów procesu uwzględniające treść rozstrzygnięcia o żądaniu głównym.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny oddalił apelację powoda jako nieuzasadnioną, na podstawie art. 385 Kpc.

O kosztach postępowania apelacyjnego i kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 Kpc kierując się wyrażoną w przywołanym przepisie zasadą słuszności. Tak sytuacja prawna w jakiej znalazł się powód, który na skutek zmiany okoliczności faktycznych nie może uzyskać korzystnego dla niego rozstrzygnięcia, w sytuacji gdy jego roszczenie było uzasadnione co do zasady jak i precedensowy charakter niniejszej sprawy przemawia za nie obciążaniem go kosztami wskazanych postępowań.